

“Zamisli da izbije rat i da niko tamo ne ode.”

Čovek ne može da kaže "Ne, neću da idem u rat!", on mora da se povinuje.

By [Dr. Rudolf Hänsel](#)

Theme: [History](#)

Global Research, January 12, 2023

All Global Research articles can be read in 51 languages by activating the Translate Website button below the author's name.

To receive Global Research's Daily Newsletter (selected articles), [click here](#).

Follow us on [Instagram](#) and [Twitter](#) and subscribe to our [Telegram Channel](#). Feel free to repost and share widely Global Research articles.

Read the original English version:

[“Sometime they'll give a war and nobody will come.”](#)

By [Dr. Rudolf Hänsel](#), December 27, 2022

Gore pomenuti citat američkog pesnika i istoričara Karla Avgusta Sendberga ne odgovara stvarnosti: čovek, bilo da je mlad ili star, ne može da kaže: “Ne, neću da idem u rat!”, on mora da se povinuje. Do dan danas ova ljudska reakcija ne može da se objasni, jer čovek još uvek nije spoznao samog sebe – ni sebe, ni svoju prirodu, ni svoje mentalno stanje kao ni svoje načine reagovanja. Na osnovu dubinskih psiholoških saznanja znamo u današnje vreme da je vaspitanje u ranom detinjstvu imalo takav uticaj na njihov emotivni život da moraju da idu. Nema tu slobodne volje. Ali uz stručnu pomoć čovek može da spozna samog sebe malo po malo, da postane svestan svojih nesvesnih emocionalnih delova i da promeni svoje ponašanje za dobrobit čovečanstva. Ako možemo da se pomirimo sa ovim psihološkim razmišljanjima, dobićemo na hrabrosti i neće se pojavljivati novi strahovi.

Rat nije neizbežna sudbina; on jeste dobar biznis, ali je i poraz za čovečanstvo.

Bilo da je Prvi ili Drugi svetski rat, bilo da je Vijetnamski rat ili trenutni proksi rat Zapada protiv Rusije: majke iznova šalju svoje sinove na “polje časti”, a “ponosno ožalošćene” zatim nose crni flor oko ruke. Mladi umiru pre nego što mogu da otpočnu da žive (1).

Rat je velika nesreća za sve nas. Papa Jovan Pavle II rekao je 13. januara 2003. godine: „Rat

nikada nije neizbežna sudbina. Rat uvek znači poraz za čovečanstvo.” Osvajanje drugih naroda i dominacija nad njima je dobar biznis. Nikada ranije države u svetu nisu potrošile toliko novca na naoružanje, kovali toliko smrtonosnog oružja kao danas. Profit globalne industrije naoružanja je astronomski.

U životima naroda je militarizam uvek igrao katastrofalnu ulogu. Čovekova borba protiv čoveka je više puta dovela u pitanje tekovina kulture. Ratoborni način života ima brutalni efekat i rezultat je obično ponovno vraćanje u varvarizam, što je primetno u svim oblastima društvenog života.

Nažalost, čovečanstvo nije u stanju da iskoreni ovo prastaro zlo iz sveta. Politički, ekonomski i socijalni razlozi konstantno podstiču duh nasilja i dovode do razarajućih ratova. Imajući u vidu ogromne ljudske i materijalne žrtve o kojima izveštava ratna istorija, s vremena na vreme se pojavljivao apel plemenitih ljudi koji su proklamovali ideal mirnodopskog sveta. Ideja o večnom miru je zasigurno stara koliko i samo čovečanstvo.

Danas vidimo da rat donosi samo uništenje; od njega nikada ne možemo da očekujemo svoje spasenje. Istorijske analize čak pokazuju da je propast kulture uvek bila povezana sa ratovima. I pored toga što je ova činjenica dobro poznata, nema tog univerzitetskog profesora, ni filozofa niti psihologa koji će dobaciti mladima: “Ne idite!”

Nažalost, muškarci bilo kog uzrasta ne mogu drugačije. Vaspitanje je toliko uticalo na njihov emotivni život da moraju da odu. Kao što su morali da se povinuju ocu i majci u jaslicama, tako se povinuju političkim autoritetima kao odrasle osobe. Oni nose taj osećaj apsolutne poslušnosti od detinjstva do duboke starosti, ali toga nisu svesni. Zato ne možemo i ne smemo da ih osuđujemo. A roditelji, nažalost, nisu znali da je vaspitavanje u apsolutnoj poslušnosti bila greška. Obično su imali dobru nameru, ali u svom neznanju i na osnovu sopstvenih iskustava iz detinjstva svoju decu dovode u nevolje diskutabilnim metodama vaspitanja.

Dobra vest je da uz pomoć psihoterapeuta ljudi mogu da spoznaju sami sebe malo po malo, da postanu svesni svojih nesvesnih emotivnih delova i promene svoje ponašanje.

Dubinska psihologija i dinamika podsvesnog kao suštinski i veoma efikasan deo života

U predpsihološkim vremenima koje je oblikovao religiozni srednji vek niko nije imao znanje o sebi, o svojim osećanjima i o svom životu. Tek sa Ludvigom Fojerbahom (od 1804. do 1872. godine) i Karlom Marksom (od 1818. do 1883. godine) ljudi su počeli da gledaju na sebe kao bića prirode i da posmatraju sami sebe (2). Nedugo zatim izvesni doktor Zigmund Frojd (od 1856. do 1939. godine) otkrio je u Beču da čovek ima podsvest. To je bilo pre više od 100 godina.

Nažalost, kao tipičan predstavnik svog vremena Frojd nije razumeo svet i ljude. Bio je konzervativac i dobar patriota. Primera radi, bio je mišljenja da Austrougarska treba da pobjedi u Prvom svetskom ratu. Da ostali treba da propadnu. Njegova psihoanaliza je na neki način iščezla; ona je postala stvar medicine.

Ali na osnovu naučnih saznanja dubinske psihologije znamo danas da možemo da pomognemo ljudima da se preorijentišu i promene svoja osećanja. Učenje individualnog psihologa Alfreda Adlera (od 1870. do 1937. godine) postalo je kamen temeljac dubinske

psihologije i neizostavni deo psiholoških istraživanja. Dalji razvoj dubinske psihologije dao je Adleru za pravo po pitanju mnogih aspekata. Za Adlera je karakter kreativan proizvod deteta koji proizilazi iz suočavanja sa životnim okolnostima ranog detinjstva, posebno sa vaspitnim uticajima koji su najpresudniji za formiranje karaktera.

Fundamentalna spoznaja dubinske psihologije je pretpostavka dinamičnog nesvesnog kao suštinskog i veoma efikasnog dela psihičkog života čoveka. Iz tog razloga čovek ne može da kaže: "Ne, neću da idem u rat!" Vaspitanje u ranom detinjstvu je oblikovalo njegov emotivni život na takav način da mora da se povinuje autoritetu koji ga poziva na oružje. Pošto se ovde radi o nesvesnim emocionalnim delovima iz detinjstva, njegovo ponašanje nije rezultat slobodne volje. Stoga ne može biti osuđivan.

Nažalost, i danas je malo psihologa koji se bave ovom problematikom ljudi.

Ali ovo nije željeno ovako. Znanje mladog čoveka koji se posvećuje proučavanju psihologije padana staro tlo. On je religiozan, nacionalista, patriotski nastrojen i veran državi. Po pravilu, zauzima stanovište o očuvanju ovog sistema.

Poštovani čitaoci, nadam se da se razumemo i da ćete moći da se pomirite sa psihološkim tokom misli. Samo kada ljudi dobiju unutrašnji emocionalni osećaj da uvek mogu da kažu NE i da ne moraju nikome da se povinuju, tek tada dolazi do akcije.

Dinamika podsvesnog u ljubavnom odnosu muškarca i žene

U tom kontekstu autor se priseća psihoterapeutskih razgovora tokom školovanja i u sopstvenoj ordinaciji. Ti razgovori bavili su se i dinamikom podsvesnog.

Muškarci su se u potrazi za pomoći okrenuli psihoterapeutima, jer je njihov stav o ogorčenosti i odbijanju uništavao ljubav sa njihovim devojkama i ženama. Zbog njihovih iskustava iz detinjstva sa roditeljima i braćama i sestrama, nisu mogli da afirmišu ženu, nisu mogli da se postave ravnopravni sa njom. Želeli su da budu važniji od žene i da uvek imaju poslednju reč; žene, s druge strane, očekivalo se da budu dobre i poslušne. Ovi muškarci su samokritično izjavljivali da su oni itekako nerazumni, jer sami sebi nanose zlo.

Ali nisu bili nerazumni. Ponašali su se itekako razumno, jer su njihovi postupci odgovarali njihovoj emotivnoj situaciji. Zbog iskustava iz detinjstva kao što su razmaženost, senzibilizacija i favorizovanje njih kao muškog potomstva, nisu mogli da afirmišu ženu i želeli su da budu smatrani važnijim od nje.

I ovde, roditelji u svom neznanju su napravili grešku favorizujući svoje sinove u odnosu na njihove sestre, tako što su ih razmazili. Dovedi su ih u ovu situaciju kao odrasle osobe. Međutim, umesto da se ljutite na roditelje i da se srdite, veoma je važno da ih razumete i da se pomirite sa njima.

Zato se mladićima savetovalo da uz pomoć psihoterapeuta smognu snage i hrabrosti da postanu svesni podsvesnih osećanja iz detinjstva uz pomoć psihoterapeuta, kako bi ljubavni odnosi bili spaseni. Pošto nisu mogli ništa da preduzmu povodom svog iritantnog ponašanja – to nije bila slobodna volja – ne bi trebalo ni da krive sebe. Međutim, trebalo bi da budu svesni da ovde postoji nešto što oni ne mogu da iskontrolišu.

I kod ovih muškaraca je prvo morala da se razvije zdrava emocionalna osnova, pre nego što su mogli da postanu ravnopravni sa ženom i svim drugim ljudima.

Postulati za vaspitanje

Pošto smo mi ljudi proizvod iskustava iz detinjstva, mi kao odrasli ljudi imamo samo na raspolaganju ono što smo doživeli i iskusili sa našim osobama od poverenja u smislu poverenja, hrabrosti i znanja. Roditelji i braća i sestre su naš svet. Ovde deca dobijaju, da tako kažem, svoj red vožnje, kompas za ceo život. Kada posle krenu u vrtić, već znaju, već imaju stav i mišljenje o sebi i drugim ljudima.

Vaspitne metode iz prošlosti iznedrile su tip osobe koja može da izazove istorijsku tragediju. Autoritarni princip koji je vekovima smatran neupitno validnom osnovom vaspitavanja već u detinjstvu je gušio osećaj zajedništva ljudi i ispunio ih spremnošću na agresiju koja je omogućila nasilnom svetu da ostane u stanju nasilja.

Zahvaljujući saznanjima naučne psihologije danas znamo da je čovek u tolikoj meri proizvod svog vaspitanja da može da neguje nadu da će moći da oblikuje ljude boljim, to jest, psihološkim vaspitnim metodama koji će biti imuni na uplitanja težnje ka dominaciji. Pedagogija će proizvesti tip osobe koja nema "mentalitet potčinjenog" i zbog toga više neće biti poslušno oruđe moćnicima u našem svetu, tako što će da odustane od isključivog autoriteta i primene nasilja kod kuće i u školi i da se prilagodi psihičkom životu deteta sa istinskim razumevanjem.

Škola takođe ima veliki zadatak i odgovornost. Prvo i najvažnije, mora da prenese uverenje da znanje zasnovano na iskustvu, intelekt i razum uvek i svuda imaju prioritet. Od samog početka bi trebalo da usadi mladima vrednosti koje odgovaraju našoj sadašnjosti i koje još uvek važe i u odraslom dobu. Pored toga, trebalo bi da pruži mladima psihološko obrazovanje, znanje o sebi samima i svom značaju.

Dalje, škola mora da ojača sopstvenu snagu i samopouzdanje mladih ljudi i da skrene pažnju sa sopstvenog voljenog spasenja na spasenje šire javnosti, na potrebu da se pomogne.

Demokratizacija vaspitanja, koju shvatamo kao poštovanje ličnosti deteta i kao prijateljsku pažnju vaspitača prema svom učeniku na osnovi doslednog disciplinovanja bez prinude i nasilja, je pozvana da da jedan od najvrednijih doprinosa izgradnji humanog društvenog poretka.

Nesvesne emocije iz detinjstva koje je zaboravio i koje ga često ne čine srećnim odrastao čovek može da razjasni sa kompetentnim dubinskim psihologom na psihoterapiji i da tako samog sebe bolje razume. Uvek je moguće da prevaziđemo stare negativne misli i osećanja i da konačno odlučimo da li želimo da idemo u rat – ili rađe ne.

*

Note to readers: Please click the share buttons above. Follow us on Instagram and Twitter and subscribe to our Telegram Channel. Feel free to repost and share widely Global Research articles.

Dr. Rudolf Lothar Hänsel je doktor pedagogije (dr ped.) i diplomirani psiholog (dipl. psih.). Dugi niz decenija bio je nastavnik (rektor) i obučavao je specijaliste pedagogije. Kao penzioner radio je kao psihoterapeut u sopstvenoj ordinaciji.

Fusnote

1. <https://www.globalresearch.ca/youth-died-before-they-could-begin-live/5776057>
2. <http://www.nrhz.de/flyer/beitrag.php?id=28358&css>
3. <https://www.globalresearch.ca/how-with-whom-can-we-reorganise-society/5800536>

Featured image is from [The Unz Review](#)

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Dr. Rudolf Hänsel](#), Global Research, 2023

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Dr. Rudolf Hänsel](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca